

عنوان مقاله:

مصادیق معماری پایدار در ساختار خانه های بومی و سنتی ایران

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی عمران ، معماری و طراحی شهری (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

مرضیه عباس زاده - دانشجوی ارشد دانشگاه آزاد جامع شوشتر

امید رهایی - استادیار دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی، دانشکده معماری

خلاصه مقاله:

انسان همواره در طول تاریخ سعی کرده است به منظور ایجاد سرپناهی امن برای سکونت، آن را با محیط پیرامون خود هماهنگ سازد. معماری و شهرسازی گذشته ی ایران دربرگیرنده اصولی است که در دل سنت ها نمود یافته و همواره با تکیه بر خلاقیت معماران با محیط بومی خود سازگار شده است. مطالعه و تعمق در معماری بومی ایران و نحوه تعامل انسان بومی با محیط نشان میدهد که تفکر پایداری محور، رویکردی نوین و بیسابقه نیست و معماری گذشته مناطق مختلف ایران به گونهای شگفت انگیز با اصول پایداری همگراست. در این مقاله با استناد به مطالعات مختلف و با روشی تحلیلی مقایسه ای سعی بر آنست تا ضمن شناسایی مصادیق معماری پایدار در ابنیه سنتی ایران، برخی راه حل های معمارانه از لحاظ تطابق با محیط و صرفجویی در مصرف انرژی تشریح شود. نتایج مطالعات نشان می دهد که استفاده بهینه از انرژی تجدیدپذیر همچون جریان هوا، نور خورشید و ... در ساخت و سازهای سنتی یکی از اهداف طراحی اقلیمی بوده و احداث ساختمان کمترین تاثیر منفی را بر محیط زیست داشته است.

کلمات کلیدی:

خصایص پایدار کیفیت زندگی ابنیه سنتی مسکن بومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/805891>

